

VIA AVĪZE

Vidzemes augstskolas avīze

VIA PIRMAIS IZLAIDUMS
Jūnijs' 2000

Šajā
numurā:

Viedokļi un pārdomas par ViA attīstību
Absolventu atmiņas

Par absolventiem
Stāsti iz ViA dzīves un citi nieki

Lai arī Vidzemes augstskola bija kaut kas jauns un nepārbaudīts, tomēr atradās pirmie 100 studēt gribētāji, kuri izturēja konkursu 13 cilvēki uz vienu vietu, un 5.augustā uzsāka sagatavošanās kursus Valmieras 1.ģimnāzijā, jo augstskolas ēkā vēl nebija beigušies remontdarbi. Līdz ēkas atklāšanai 1996.gada 27.septembrī lekcijas notika Lucas muižā un Daliņa stadionā. Šis datums, kad Latvijas Republikas valsts prezidents Guntis Ulmanis pārgrieza sarkano lentu pie koši dzeltenās ēkas Tērbatas ielā 10, tiek uzskatīts par ViA dzimšanas dienu.

Augstskolai nu beidzot bija skaisti izremontēta skolas ēka, tomēr uz solītajām kopmītnēm studentiem nācās vēl pagaidīt un tikmēr dzīvot vai nu Daliņa stadionā, vai Zvejnieku ielas "kojās". Bet pienāca arī diena (kaut kad novembrī), kad varēja ievākties labākajās kopmītnēs, ja ne Baltijā, tad Latvijā noteikti.

Un tad jau viens mācību gads bija aizvadīts, un konkursu 9 cilvēki uz vienu vietu izturēja nākamie simts studenti. Šoreiz sagatavošanas kursi sākās nu jau skaistajā augstskolas ēkā, tikai atkal nācās gaidīt uz kopmītnēm. Tikmēr studentiem sākotnēji vajadzēja padzīvot "Buračino" bērnu dārzā, bet vēlāk Daliņa stadionā, Limbažu ielā, un tikai daži laimīgie varēja dzīvot Ausekļu ielas kopmītnēs. Tomēr tie godam izturēja šo pārbaudījumu un 1998.gada janvārī varēja iekārtoties Zvejnieku ielas dienesta viesnīcā.

1998./1999. mācību gads sākās ar Valmieras Informācijas centra atklāšanu. Šoreiz šis gods tika Norvēģijas karalienei Sonjai un LR Valsts prezidenta kundzei Aina Ulmanei. Tā nu augstskola bija ieguvusi savām vajadzībām jau ceturto ēku.

1999.gada 17.jūnijs bija melna diena ViA dzīvē, kad ilgi cerētā programmu un augstskolas akreditācija tomēr netika sagaidīta. Neskatoties uz to, mācības uzsāka nākamie simts studenti. Augstskolas tumšais periods beidzas īsi pirms pašiem Ziemassvētkiem - 23.decembrī. Beidzot tika akreditēti atlikušie trīs studiju virzieni, un visi - gan pasniedzēji, gan administrācija, gan studenti - atviegloti nopūtās un varēja mierīgi svētīt Ziemassvētkus.

Neskatoties uz dažādām aizķeršanām, ViA visu laiku ir mērķtiecīgi attīstījusies. 1999.gada rudenī tika aizsākta ES Erasmus programma, kā rezultātā apmēram 22 studenti ir varējuši papildināt savas studijas ārzemēs. 1999.gada vasarā norisinājās pirmā Baltijas vasaras skola. 2000.gada janvārī tika uzsākta tālmācības programmas tūrisma un biznesa vadībā. Tā pat arī sadarbībā ar Vekšē (Vāxjō) universitāti Zviedrijā tika izveidota skolotāju tālākizglītības programma. Šovasar ar ES programmu Leonardo da Vinci, 13 tūrisma studenti aizvadīs prakses dažādās Eiropas Savienības valstīs.

Stāsts par ViA

Dagnija Radziņa KSA3

Reiz dzīvoja cilvēks un viņam radās ideja. Diezgan utopiska, bet tomēr - viņš domāja, ka būtu ļoti nozīmīgi, ja Vidzemē būtu augstskola, jo tas bija vienīgais Latvijas reģions bez savas augstākās izglītības mācību iestādes. Arī citiem patika šāda ideja.

Šis cilvēks bija toreizējais Ziemeļvalstu informācijas biroja vadītājs Rihards Berugs un idejas atbalstītāji valmierietis Igors Klapenkovs, kurš tobrīd strādāja ZIB, un Valmieras rajona padomes priekšsēdētājs Kārlis Greiškals.

Un tā 1995.gada sākumā tika izveidota darba grupa, kuras sastāvā bija Vidzemes rajona padomju un Valmieras pilsētas domes priekšsēdētāji, skolu valdes, Izglītības un Zinātnes ministrijas pārstāvji, kā arī uzņēmējdarbības atbalsta centra vadītājs. Rihards Berugs nodibināja sakarus ar Lillehameres augstskolu Norvēģijā, kas bija labs reģionālas augstskolas paraugs, un arī viņu pārstāvji iesaistījās projektā.

Šī paša gada pavasarī notika aptauja, kurā skolēni, studenti, uzņēmēji, politiķi un skolu valžu speciālisti tika aptaujāti par iespējamajiem studiju virzieniem, kā rezultātā tika nolemts Vidzemes augstskolā mācīt ekonomiku, tūrisma, politiku un psiholoģiju un sabiedriskās attiecības. Līdz nākamā gada pavasarim bija gatavas darba grupu izstrādātās studiju programmas, un varēja jau organizēt iestājekāmenus un izsludināt konkursu uz pasniedzēju vietām un rektora amatu.

Redaktores sleja

So ViA avīzes specializāciju gribēju veidot kā pieturas zīmi lielajā skrējienā, kuru pirms 4 gadiem uzsāka Vidzemes augstskola. Man likās svarīgi piestāt un atskatīties atpakaļ, lai izvērtētu, kāds šis ceļš ir bijis, kādas kļūdas pieļautas, un vai visi skrīen vienā virzienā pa vienu un to pašu ceļu, lai apdomātu, vai ir skaidrs mērķis, kurp dodamies, un lai galu galā atrastu laiku apdomāties ar tiem, kuri no šī skrējiena dažādu lēmumu dēļ ir izstājušies.

Bet vissvarīgākais ir apstāties un pienācīgi atvadīties no tiem, kuri godam jau noskrējuši savu ceļa gabalu. Viņi bija jauni un, daži teiktu, pat traki, uzsākdami šo skrējieni pa vēl nezināmu ceļu. Toties tagad viņi ir pietiekami nobrieduši, lai varētu pārvarēt jebkuru kalnu un šķērslī un izbrīst jebkuru purvu un dubļus.

Šī pieturzīme sevišķi nepieciešama tiem, kuri skrīenā pievienojušies tikai nesen un varbūt nemaz nezina, kur un kā tas ir sācies.

Ēru, ka šī pieturas zīme liksies vērtīga un interesanta arī jums.

Bet nekā jau nebeidzas – skrījens turpinās tikai nu jau pa plataku ceļu un uz skaidrāku mērķi.

Dagnija Radziņa

Ko man nozīmē Vidzemes Augstskola

Igors Klapenkovs, ViA
pirmais direktors

Kurš gan no mums nezina, ka augstskola sastāv no studiju programmām, ēkām, augstskolas vadības, nodaļām, ikgadēja budžeta, referātiem, bibliotēkas, lekcijām. Ka augstskolā strādā prasīgi vai mazāk prasīgi mācītāji, un tajā mācās (vai arī nemācās) studenti. Un, vai maz ir kāda atšķirība, kurā augstskolā un kā studēt vai strādāt?

Un tagad - par ViA

Domāju, ka vairumam Vidzemes augstskolas dibinātāju bija stipra motivācija - skaidra vīzija par galarezultātu, kā arī apziņa, ka šis rezultāts ir daļa no lielāka mērķa. Man šī ViA vīzija ir aktīvi, iniciatīvas bagāti un spējīgi studenti, zinoši un jaunajam atvērti pasniedzēji un darbinieki, kuri visi kopīgi veido ViA komandu ar īpašu, pozitīvas enerģijas, savstarpējas uzticības un sadarbības pilnu gaisotni. Šī ViA komanda, kopīgi strādājot, rada gan augstu izglītības un augstskolas dzīves kvalitāti, gan arī ieņem aktīvu lomu novada attīstībā un sabiedriskajā dzīvē.

Mērķis ar raksturu

Šīs vīzijas sasniegšana ir neērts mērķis, jo tam nav gala termiņa, nav minimālo izpildes kritēriju, tam nav viena atbildīgā. Šis mērķis uzliek atbildību katram par savu darbu un par attiecībām ar savas komandas biedriem.

Komandas kopējais (un katra komandas dalībnieka) iegūtais rezultāts ir jo lielāks, ja ir lielāka komandas dalībnieku savstarpējā saprašanās un uzticība. Tad mēs piedzīvojam to īpašo gaisotni, kāda valdīja ViA atklāšanā, vai pirmo studentu iesvētīšanas pasākumā, vai ikdienā kopīgi meklējot risinājumu kārtībai kopmītnēs. Es ar prieku atceros šos daudzus gadījumus, kad visiem komandā ir gandarījums par rezultātu, par procesa piedzīvoto!

Un vēl - par studentiem

Kāds varbūt nepiekritīs, bet mana pārliecība ir tāda, ka ViA ir ieguvusi īpašus, neparastus studentus. Var jau būt, ka tā ir tikai ziņkārība no studentu puses, bet man gan šķiet, ka ir vajadzīgas stipras "iekšas" un gatavība pieņemt izaicinājumu un iet cauri grūtībām, lai riskētu izvēlēties jaunu, nezināmu augstskolu, kurai '96. gada vasarā nebija pat vēl savas ēkas. Un ja vēl atceras dzīvošanu un mācības stadionā ...

Nāk prātā daudz spilgtu brīžu, atceros pirmos ViA studentus. Piemēram, masu mēģinājumi iepazīt vienu otru, kad vēl sagatavošanās kursu laikā bijām ģimnāzijas telpās; turpat sarīkotā pirmā balle. Vai kāds vēl atceras ekskursiju pa Valmieru? Atceros, ar kādu skepsi valmierieši sākotnēji raudzījās uz studentiem un augstskolu. Un tagad - diezin vai Valmierā gribētu atteikties no šīs studentu pilsētas lomas.

Uz pirmajiem studentiem visi skatās ar pastiprinātu uzmanību. Un zīmīgi, cik stipri jūs apzinājāties savu pirmo! studentu lomu un atbildību, un cik ļoti dedzīgi aizstāvējāt ViA vārdu uz āru, piemēram, debatējot ar citu augstskolu studentiem. Es ļoti novērtēju šo jūsu izpratni, it īpaši atbalstu grūtos brīžos, lai arī pašiem jums nebūt negāja viegli.

Un es vienmēr atcerēšos uzmundrināto pasākumu, ko jūs sarīkojāt mācītājmūižā man visgrūtākajā brīdī! Šādi brīži dzīvē negadās daudz! Paldies jums liels!

Lai izdodas!

Augstskolā iegūto izglītību var vērtēt dažādi: pēc iegūto zināšanu apjoma vai kvalitātes. Kāds pat ir teicis, ka augstskolā mēs gūstam tikai priekšstatu par kādu jomu, mācīties mēs sākam tikai uzsākot reāli strādāt. Bet izglītību var vērtēt arī pēc tā, kādai dzīves skolai esam izgājuši cauri, kādus draugus esam atraduši, vai esam kļuvuši par līderiem un iemācījušies nebūt vienaldzīgi pret apkārt notiekošo.

Studenti - mūsu zelts

Rihards Berugs, ViA prorektors attīstības un sadarbības jautājumos

- Ir daudz kas sasniegts, un ir daudz kas vēl darāms. Atšķirībā no tā, ka bija pirms 5 gadiem, novadam šodien reāli ir augstskola, kas turpmākajos gados producēs ļoti daudz izglītotus cilvēku,

pildīs novadu ar labiem un gudriem speciālistiem. Izglītība un infrastruktūra ir reģionālās attīstības politikas visbūtiskākais priekšnosacījums. Mums ir jābūt uzmanīgiem, lai neapstātos savā attīstībā. Mums ir 'novada' un valstiska atbildība, kas iedzinas tālāk par esošiem četriem studiju virzieniem.

Mani sapņi par studentiem ir pilnīgi piepildījušies. Studenti ir mūsu zelts. Gudri, drosmīgi, patstāvīgi, liberāli, iekļaujošies solidāri. Jaunā paaudze, ar ko mēs visi varam lepoties. Reizēm jūtam, ka dažiem trūkst uzņēmēju iniciatīvas, atbildības sajūtas, un tas, ka publikāciju tekstu analīze un kritiskā domāšanas netiek vai vāji tiek pasniegts skolās.

Mūsu augstskolā jau 4 gadus ir, ka viena no 3 vispopulārākajām augstskolām Latvijā. Popularitāte ir stabila. Mēs esam kļuvuši par uz studentiem orientētu augstskolu. Turgus valodā - studenti ir mūsu klienti. Ne vienmēr man ir pārliecība, ka visi to saprot. Ir svarīgi, ka nākotnē vairāk tiks domāts un priecāsies par to, ka studenti ir mūsu pirmā prioritāte.

Augstskolā ir izveidots pasniedzēju kodols, ir iespēja jauniem pasniedzējiem sevi realizēt, bet nav līdz galam piepildījusies sākotnēja ideja izveidot Valmierā stipru intelektuālu pasniedzēju vidi, kur būtu jūtams kaut kas no tā, kas ir izveidots tādās mazās pilsētās, kā Tartu, Upsalā, Oksfordā vai Harvardā. Daudzi pasniedzēji vēl svārstās, vai pārceltie uz Valmieru vai nē. Veidot apstākļus, kas liktu pasniedzējiem izšķirties par pārvākšanas soli, būs viens no mūsu vislielākajiem izaicinājumiem turpmākajos gados.

Vai esam kļuvuši par augstākas izglītības reformu katalizatoru valstī? Dažās jomās - jā. Vairākas augstskolas ar interesi skatās uz mūsu pieredzi ar obligātiem prakses periodiem, uz mūsu starptautisko sadarbību. Reizēm jūtam, ka citas augstskolas no mums kaut ko pārņem. Bet es būtu gribējis, lai mēs būtu bijuši vēl drosmīgāki. Neslēpšu to, ka dažkārt klusumā esmu secinājis, ka augstskolā notiek 'padomizācija', ka atgriežas padomju spoks, standarti un darbības veidi, kas bija raksturīgi padomju laikā. Tie ir sveši rietumu pasaulē - tieši tas, ko mēs izveidošanas procesā tik ļoti negribējam redzēt mūsu gaisijā, tīrajā un cilvēcīgajā augstskolā.

Labi atceros, kādas koleģiālas un sadarbības attiecības nodibināja mūsu pirmais rektors Artis savā atklāšanas runā 1996. gadā 1. septembrī Lucas muižā, strikti paziņojot studentiem, ka viņu drīkst uzrunāt tikai kā Arti, nevis Pabrika

kungu, un uz Tu nevis uz Jūs. Tas bija mazs, bet ļoti svarīgs signāls augstskolas gaisotnes izveidošanai. Toreiz bija arī komandas sajūta, viena cilvēka bēda bija visas komandas bēda, viena cilvēka prieks bija visas komandas prieks.

1996. gadā es cerēju, ka dažās jomās mēs varēsim kļūst par Baltijas centru. Baltijas Starptautiskā vasaras skola ir liels solis šajā virzienā. Āfrikas-Baltijas konference un Baltijas studentu konference tāpat. Studentu un pasniedzēju pētījumi reizēm arī ir virzīti uz to. Sākums ir labs, kaut varī mēs vēl neesam tikuši tālu.

Mēs varam lepoties ar mūsu ēkām. Kopmītnēm studentiem ir pēc rietumu standartiem. Rietumeiropā bieži tikai 20 - 30 % no studentiem var piedāvāt vietas kopmītnēs. Mūsu 4 ēkas ir vairāk nekā tas, ko redzēju reālos sapņos pirms pieciem gadiem. Vislielākais ēku sapņu realizētājs ir bijis mūsu Kārļonkulis - bez viņa mēs varbūt vēl tagad sēdētu stadionā savā brīvdabas augstskolā!

Man ir gandarījums, ka mēs visus četrus gadus, kaut vai ar grūtībām, bet esam varējuši piedāvāt augstāko izglītību Vidzemes un Latvijas jauniešiem, neatkarīgi no viņu vecāku vai aizbildņu ienākumiem. Pašlaik šis princips ir apdraudēts saistībā ar sarežģījumiem ap akreditāciju un to iespaidu uz valsts budžeta piešķirtajiem līdzekļiem. Es ceru, ka nākošais gads būs kā īss izņēmums, ka mēs komandā - visi kopā ar visiem spēkiem, spēsim piesaistīt pietiekoši daudz līdzekļus, lai nākošgad atkal piedāvātu izglītību tiem, kuri to visvairāk ir nopelnījuši un gribējuši.

Ir realizējusies doma par elastīgo studiju sistēmu, kas dod studentiem līdzīgi kā Rietumeiropā samēra lielu brīvību un atbildību veidot studiju programmu un kursu kombināciju. Sistēma ar 'major' un 'minor' ir plaši izplatīta Amerikā un Eiropā, tā ir atvērta pret izmaiņām darba tirgū, un tā ir daļēji ieviesta arī mūsu augstskolā.

Mums ir izdevis piesaistīt studentus no visas Vidzemes, bet it īpaši tālmācības ietvaros mums ir jādomā nopietni, kā labāk piesaistīt studentus no novada austruma daļas.

Jebkurai augstskolai smags jautājums ir izglītības kvalitāte. Es domāju, ka mēs varam patiešām lepoties ar daudziem mūsu pasniedzējiem. Mēs esam ieviesuši vairākus instrumentus, lai vēl vairāk paceltu izglītības kvalitātes līmeni. Mēs esam pieraduši pie aptaujām. Bet mēs vēl neesam pieraduši pie tā, ka nepārtraukti un atklāti mēs varam apmeklēt kolēģu lekcijas, un bez lielām emocijām apspriest pasniegšanas veidu, lekciju saturu un kvalitāti.

Kopumā sākotnēja ideja ir realizējusies. Tagad ir būtiski katru dienu atcerēties, ka mūsdienīgā pasaulē stāvēt uz vietas īstenībā nozīme solis atpakaļ. Mēs gribam spert solis uz priekšu.

Ko es domāju par ViA?

Elmārs Sveķis, POL absolvents

Mēģinot atbildēt uz šo jautājumu, pirmais, kas nāk prātā, nebūt nav saistīts ar kaut ko ļoti pozitīvu. Pavisam tieši - šodien es par Vidzemes Augstskolu nedomāju gandrīz neko labu.

Ir ļoti skumīgi, ka tas ir jāsaka studentam, kas augstskolā ir bijis nō tās pastāvēšanas pirmās dienas. Skumīgi ir tas, ka es neesmu vienīgais, kas tā domā. Ir vēl skumjāk, ka šodien es neredzu

iespēju tam, ka situācija varētu uzlaboties tuvākā mācību gada. Mani nepamet sajūta, ka Vidzemes Augstskola pirmkārt ir bijis viens liels "projekts". Un tikai... Mani nepārlicina vārdi: Vidzemes Augstskola, bet vairāk pārlicina: "Projekts Vidzemes Augstskola".

Pie tam "projekts" turpinās; ir sajūta, ka Vidzemes Augstskola vēl nav sākusies. Nekad nav bijusi īstena skaidrība, ko mēs darām, kāpēc mēs darām, un ko mēs darīsim rīt. Mēs vienmēr esam cerējuši, vai nu uz izdošanos, vai nu uz "gan jau būs labi", bet nekad neviens nav zinājis: "nākošgad būs tā". Izglītības iestāde nevar būt šāds projekts - tai ir jābūt skaidrai vīzijai par savas esības būtību: "mēs izglītosim jauniešus akadēmiski" vai "mēs jauniešiem dosim profesionālu izglītību"; ir bijis "zelta" vidusceļš, kas nekur nav vedis.

Labs ir bijis tieši tik daudz, cik studenti paši ir gribējuši un varējuši izdarīt. Šinī ziņā var pateikties Vidzemes Augstskolai, ka tā ir devusi iespēju un spiedusi darīt pašiem. Nav citu studentu pasaulē, kas, pateicoties savai augstskolai, tik ātri ir kļuvuši pieauguši.

Tomēr es kopumā nenožēloju savu izvēli par labu Vidzemes Augstskolai, un, ja man dotu iespēju būt četrus gadus vecā pagātnē, es nešauboties darītu to pašu - izvēlētos Vidzemes Augstskolu un cerētu...

Kā Jūs vērtējat ViA attīstību šajos četros gados?

Gunārs Bajārs, ViA rektors

Šajos četros gados ir sasniegts daudz. To izdevies panākt ar vairāku cilvēku un organizāciju palīdzību. Ļoti daudz kas balstījās uz cilvēku entuziasmu. Vidi kāda ir ViA, mums izdevās radīt tieši priekš studentiem. Tajā skaitā es domāju arī demokrātiskās tradīcijas, kad mēs ar saviem studentiem varam būt tieši kopā. Studentu idejas, domas un problēmas tiek vienmēr uzklautas. Mums ir tādi cilvēki, ar kuriem ir patīkami strādāt: patstāvīgi, radoši. ViA iemāca šīs īpašības - spēju aizstāvēt savu viedokli, strādāt komandā.

Artis Pabriks, ViA pirmais rektors

Jāsaka, ka es gāju uz šo augstskolu ar cerību, ka tā būs augstskola, kurā būs labi izglītības standarti, un ka mēs spēsim konkurēt ar jebkuru citu Eiropas augstskolu. Uzskatu, ka mums tas ir izdevies vairāk nekā par 50%. Starp lielākajām problēmām es gribētu minēt to, ka Latvijas vispārējā izglītības reforma kavējas, un tas atstāj negatīvu iespaidu uz Vidzemes attīstību. Tomēr kopumā ir padarīts liels darbs, un par to liecina arī Vidzemes augstskolas līdera pozīcijas starp Latvijas augstskolām. Priece arī tas, ka man zem šīs augstskolas vārda nesen izdevās lasīt lekcijas Zviedrijā, tādējādi parādot, ka mūsu augstskola ir Eiropas augstskola.

Kā tuvāko nākotnes nepieciešamību redzu finansiālās situācijas uzlabošanu un maģistra programmu atklāšanu Vidzemē.

Jānis Ikstens, ViA otrais rektors

Augstskola lēnām kļūst pieaugusi. Stiprinās kauli, zūd ilūzijas. Man ir patīams prieks, ka ViA studenti ir braši nesuši mūsu vārdu Latvijā un pasaulē. Izkristalizējas pastāvīgo pasniegums, bet pieaug administratīvo darbinieku skaits. Veidojas pozitīvas attiecības ar reģiona uzņēmumiem, bet mēs esam asaka citu rīklē. Esam krituši, bet esam arī cēlušies.

Māris Kučinskis, Valmieras pilsētas domes priekšsēdētājs

Man ir bijusi iespēja sekot līdz augstskolas dzīvei visus četrus gadus. Es augsti vērtēju Kārli Greiškalnu par šo lēmu dibināt augstskolu Vidzemē, kas bija jauns pavērsiens Valmierai. Vērojot sākotnējo pacēlumu, likās patiešām fantastisks process. Es ticu labai nākotnei. Par to liecina arī ViA akreditācijas process. Es vēlētos, lai ViA mācību spēki un arī studenti būtu par Valmieru, lai viņu sirdis būtu pie šīs skolas. Tāds būtu mans novēlējums.

Īpaši laba sadarbība jūtama pēdējā gada laikā, gan ar rektoru Gunāru Bajāru gan Richardu Berugu, kura entuziasms ir apbrīnojams. Pilnīgi jūtami, ka mēs ejam kopā. Šobrīd ViA piedalīšanās visos mūsu projektos jau ir pats par sevi saprotams. Uzlabojusies arī uzņēmēju attieksme. Ne viss mums kādreiz ir izdevies, bet pašlaik Vidzemes reģiona attīstības plāns pilnīgi ir pilnīgi uz ViA studentu pleciem. Arī Uzņēmēju foruma organizēšanā piedalās daudz studentu. Ceru, ka tā būs arī turpmāk.

Māris Niklass, Cēsu rajona padomes izpilddirektors

Attīstību grūti aprakstīt, jo ViA sāka no nulles tas ir: no neatremontētām telpām, nenokomplektēta docētāju sastāva un šekaidram finansēm. Atgādināšu, ka IZM savus solījumus pilnā apjomā nepildīja. Viens apstāklis mūsaprāt bija iepriecinošs. Proti, netrūka studētgrībētāju.

ViA nozīmīgums Vidzemē dažos aspektos ir pat lielāks kā Rīgas augstskolām, jo vairākums absolventu atgriežas savas dzīves vietas, ko nevar teikt par Rīgas studentiem. Latos nav izmērāma docētāju klātbūtne provincē. Tas ceļ vietējās sabiedrības garīgumu.

Maira Blumberga, ViA ex-grāmatvede

Kad es uzzināju par Vidzemes augstskolas ideju, manī uzvirvoja virkne tikai vispozitīvāko emociju. Kaut kas jauns, brīvs no vecās izglītības sistēmas. Es ļoti augstu vērtēju Riharda, Igora, Greiškalna k-ga darbu šīs augstskolas izveidē. Emocionālo izjūtu varā mēs paveicām neiespējamās lietas. Ļoti labi varēja just kolēģa plecu. Mēs daudz ko iemācījāmies no Igora, piemēram, savstarpējā sarākstē zem teksta vienmēr pateikt "paldies". Sākotnēji mēs strādājām katrs savā jomā, un nebija, kam paprasīt padomu. Tas, ka augstskola tika izveidota lielā steigā, bija iemesls, kāpēc mēs tik daudz cietām, tomēr šajā situācijā mēs bijām ieguvēji. Visaugstāk es augstskolā vērtēju to, ka mēs esam tik maz, šīs cilvēciskās attiecības. Taču, kad es pavēroju mūsu studentu prasības pret komfortu, pasniedzējiem, administrāciju, es labprāt aizsūtītu viņus divu nedēļu komandējumā uz Lauksaimniecības universitāti.

Inese Gādiga, ViA ex-kancelejas vadītāja

Pirmie mēneši paskrēja ātri, bet jutos kā bērnelis, kas tikko ir sācis staigāt. Viss jauns, nepazīstams, jutos diezgan nedroši, bet mani stiprināja tas, ka apkārt bija tikpat nedroši pasniedzēji, pārējie administrācijas pārstāvji un protams, jaunie studenti. Tagad tās ir siltas atmiņas par manām otrajām mājām, un liels gods ir tur ierasties, kā arī milzum lielais prieks satikt sev pazīstamas sejas, kā arī dziļa cieņa pret tiem, kas turpina šo darbu tagad ar vēl lielāku atdevi un uzdrīkstēšanos

Gunta Bērziņa, ViA bibliotēkas vadītāja 1996.- 1999.g.

Mēs 1996.gadā bijām pārliecināti, ka radām kaut ko jaunu un nebijušu, tik ļoti nepieciešamu, attīstīties alkstošu un paliekošu. Toreiz intervijā par jaunatvērto augstskolu kā fascinējošāko minēju kolēģu acis, kurās tik aizrautīgi spīdēja dzirkstelītes, darboties un radīt griba.

Bijušie un patreizējie ViA darbinieki noteikti pateiktu daudz patiesu vārdu par to, kas bijis, ir un gaidāms nākotnē. Novēlu visam ViA kolektīvam satiecību, labestību, radošu garu un darba prieku.

Vineta Silkāne, ViA mācību prorektore

ViA var lasīt divējādi: ViA - sāsinājums no "Vidzemes augstskola" un *VIA* latīņu valodā nozīmē "ceļš". Ja varam asociēt augstskolu un mūsu kopīgo darbu ar vārdu "ceļš", tad pašlaik esam veikuši noteiktu ceļa posmu. Iespējams, reizēm ir šķitis, ka ceļa mērķis ir skaidri saredzams un ir samērā tuvu, taču izrādās, ka tas ir maldīgi un, ka tas ir bijis tikai kārtējais ceļa līkums. Ikviens ceļa līkums ir gan biedējošs, gan vilinošs ar neziņu un daudziem neatbildētiem jautājumiem. Novēlu visiem izbaudīt šīs situācijas vienreizību un neapstāties ceļā ar nosaukumu "ViA"!

Dace Lāce, KSA nodaļas pasniedzēja

Kopumā šeit ir bijis diezgan vētraini. Pateicoties akreditācijai mēs sakārtojām daudzas lietas. Viss notika ļoti ātri. Kopumā ņemot, attīstību ir ļoti grūti raksturot. Tagad tas beigu posms būs pabeigts process, un mēs zināsim, kā to darīt turpmāk.

Ilgvars Ābols, TUR nodaļas vadītājs

Daļēji ir realizējies, ka Vidzemē ir sava augstskola. Tas ir bijis vienīgais novads, kuram nav bijis savas augstskolas. Ja izlasītu vēlreiz projektu, tad jau tad man tas likās nereāli, taču no tā visa ir radusies reāla, strādājoša augstskola ar visām no tā izrietošajām problēmām. Sākām ar ļoti smagu darbu, un es domāju, ka augstskola ir praktiski iznesta uz nedaudzu cilvēku pleciem, īpaši administrācijas, kura varbūt nav novērtēta.

Dace Jansone, POL nodaļas vadītāja

Attīstība ir gājusi strauji uz priekšu. Grūti pateikt, vērojot no iekšienes, kāds ir ViA tēls, tas ir kaut kas jauns, man prieks, ka iespaids uz apkārtējiem cilvēkiem ir pozitīvs, neskatoties uz problēmām. Mana pirmā pasniedzēja pieredz bija šeit un tie bija tagadējie beidzēji, man prieks, ka viņi bija ļoti atbalstoši., viņu dēļ es paliku strādāt par pasniedzēju. Politikiem ir spēcīgs, pozitīvi lādēts kodols, spējis turēties kopā un piesaistīt politiķus no jaunākiem kursiem. Uzstādījuši krietni augstu standartu.

Mārīte Nimroda, BV nodaļas vadītāja

Šajos gados ir izdevies neatsakoties no pamatidejas un balstoties uz pasniedzēju un arī studentu vēlmēm, lielā mērā pilnveidot un izstrādāt biznesa vadības programmu. Daudzi pirmo gadu studenti izteica vēlmi, ka Biznesa vadībai vajadzētu trešo gadu, un tas tagad tā arī ir izstrādāts. Izdevies arī saglabāt kombinēšanas sistēmu, no kuras citi virzieni beigās tomēr atteicās.

Kopumā ir izdarīts ārkārtīgi daudz - izveidots pamats, uz kura varēs būvēt tālāk. Māja vēl nav gatava līdz kamēr izstrādātā studiju sistēma nav realizējusies no paša sākuma līdz beigām.

Kristīne Liepiņa, KSA absolvente

Gultās ne vienmēr tikai gul

Viens no labākajiem stāstiem, kas saistās ar Ausekļa ielas māju, ir trešā studiju gada notikums, kad tajā Jauno gadu bija pulcējušies sagaidīt cilvēki 20. Vakaram attīstoties un šampanieša jūrām pludojot, tika atklāts, ka vestibilā jau labu laiku stāv vecs dīvāns, ko kāds vietējais labdaris bija ziedojis studentu dzīves uzlabošanai...

Radās doma, ka gulta varētu pārvietoties kaut kur citur, jo pašu gultas ir labākas un šajā tik un tā neviens negulēs... Ilgi nebija jāgaida- gulta ieskrējienā tuvojās 5.stāva logam, kuru ātri atvēra kāds no svinību dalībniekiem. Jau nākamajā brīdī tā turpināja savu ceļu lejup lidojot un ar smagu būkšķi piezemējās uz trepēm 0 stāvā... Viss kā labās itāļu filmās.

Kāpostu skābēšana un plūmju zapte

Šis stāstiņš varētu saukties arī "Kā dažas saprata, ka nav apdāvinātas mājsaimnieces". Ausekļu ielas viens no stāviem studiju pirmajos divos gados izcēlās ar lieliem kulinārijas un pavārmākslas, kā arī rokdarbu sasniegumiem- tika adīts, tamborēts, cepts un vārīts. Vienmēr lūkojos ar manāmu skaudību- nedz tā māku, nedz arī vēlos, bet nu labi tomēr, ka tā var...

Reiz virtuvē parādījās liels grozs ar plūmēm. Uz jautājumu, kam tad te tik daudz plūmju, atbilde bija- "Vārīsim ievārījumu ziemai." Reiz vasaras beigās sajutu kādu smārdu, (kas nevar saprast, ko atgādināja)...

Meklējām tā rašanās avotu, līdz atradām mazajā pieliekamajā kambarītī vestibila galā kāpostus skābēšanas procesā, kas piederēja tam pat autoru kolektīvam, kas iepriekš bija savārijis zaptēs ziemas periodam... Mani pārņēma galējais izmisums- nekad man nebūt saimniecei...

Grieķi piektajā stāvā ...

Viens no tematiskajiem pasākumiem, kādus ir piedzīvojušas Ausekļa ielas kojas, ir grieķu vakars. Vairāki jaunieši tērpušies baltās togās (lasi- palagos), malkojot izcilu konjaku (lasi- brendiju "Merkurs"), no labiem traukiem (lasi- karafe + glāzes), lāpu (lasi- sveču) gaismā pavadīja nakti klausoties īstu mūziku (lasi- plates) un pārrunājot politiski svarīgus jautājumus (lasi- sievietes, alkohols, u.c. izklaide)...

Jāpiebilst, ka pasākums bija sievietēm slēgts- drīkstēja tikai patīksmināties par īstu vīru skaistajiem stāviem un atkal nozūst... Savukārt cilvēki raugoties no ielas varēja saprast, ka 5. stāvā atklāta vismaz sauna vai arī varbūt krievu pirts- cilvēki satīņājušies palagus dīvainā apgaismojumā diezgan grīnīgi, un gaiss tāds dūmakains...

Izaugsme ēdienu gatavošanā

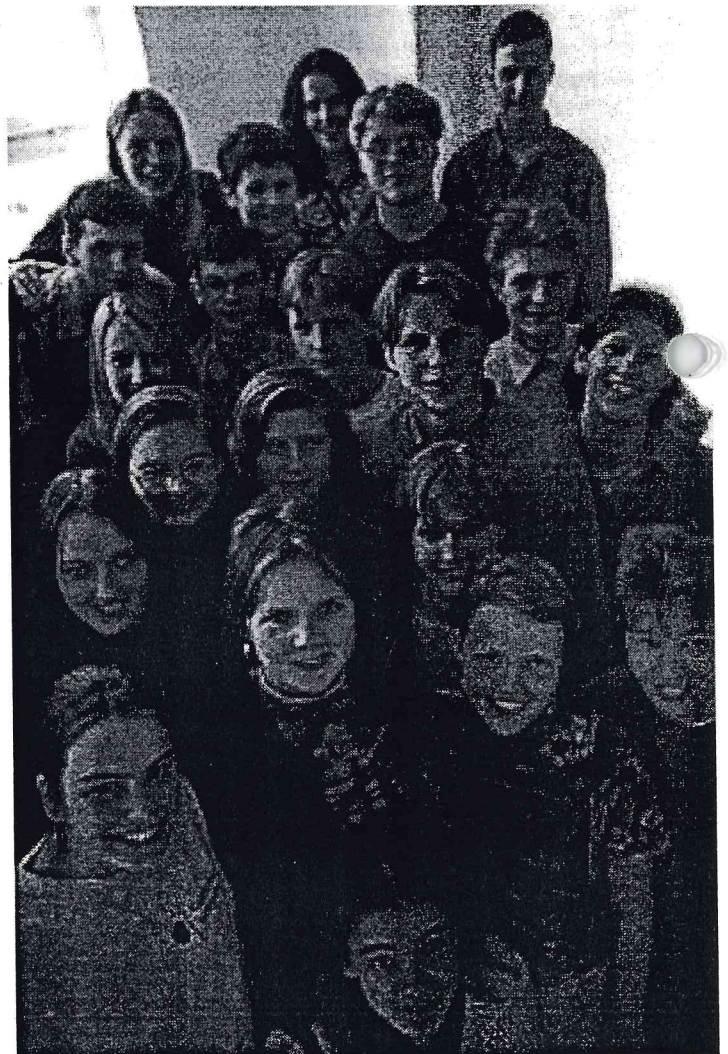
Ja sākotnēji lielā vairumā tika patērēti cepti kartupeļi, tad šogad jau tiek gatavoti rīsi ar dažādām mērcēm, ceptas picas (pa īstam) ar ananāsiem un vistas gaļu, tāpat arī aktualitāti nav zaudējušas "Viesmīļa smadzenes". Tiem, kas vēlas uzzināt recepti šim ēdienam- tiek saņemti tomāti, desas, paprika utml., pārbērts pāri siers... Klāt var ēst gan makaronus, gan kartupeļus, gan rīsus.

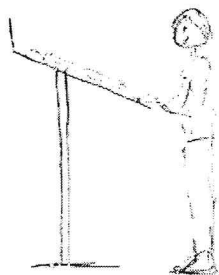
No sākotnēji tik plaši patērētajiem "Merkurim" un "Manastirkaja Izba" ir notikusi izaugsme līdz *Merlot, Cabernet Sauvignon, Black Opal, Kindzmarauli*, nerunājot par mīlestību uz viskijiem.

Par šo un to

Ir daudzas lietas, kuras netiks atstāstītas un publikai darītas zināmas- vienkārši visu nevar atcerēties.

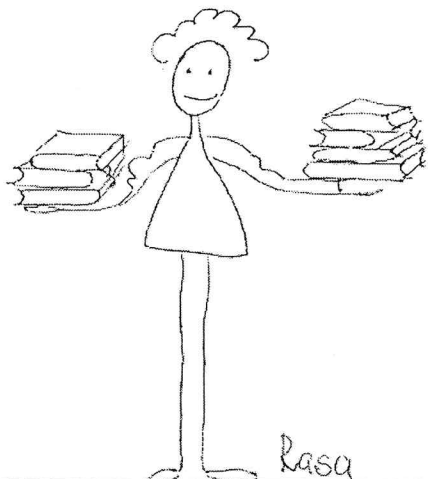
ViA ir mūsu pirmā augstskola, un mēs esam tās pirmais produkts. Ir daudzas lietas, kas ir mainījušās un vairs nebūs tādas, kādas tās pieredzējam mēs- administrācija, pasniedzēji, sākotnējie mitekļi-kojas utt.. Katrā ziņā tas ir vienlaicīgi gan mūsu posts, gan laime, pabeigt šo skolu pirmajiem.

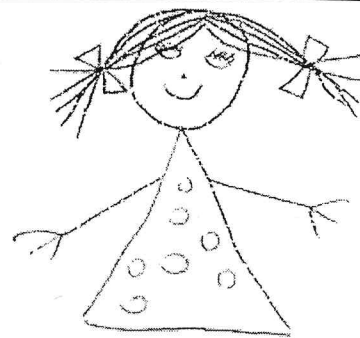

JAUNIE POLITOLOGI
ATNĀK UN IEKARO
PASAULI!

ELZA

Rasa

Piss ir labs, kas
labi beidzas!

JANA

Jūs paliekat, mēs ejam tālāk

Ieva Valaine, POL 2

Absolventiem tagad pats grūtākais – parādīt savu zināšanu kvalitāti un savu konkurētspēju lielajā darba tirgū, tik pat ļoti, cik aizstāvēt savas augstskolas vārdu. Pavirši prognozējot var teikt, ka nākamie pieci gadi būs tie, kas visvairāk veidos Vidzemes augstskolas sabiedrisko tēlu. Lai nu kā, galvenie aktieri tomēr ir un paliek 4 kursa studenti. Ko viņi paši domā par ViA iegūto izglītību un tālākajām darba izredzēm?

Komunikāciju un sabiedrisko attiecību nodaļas kursa "Grupu komunikācija" ietvaros izstrādātajā darbā absolventi apgalvo, ka ViA sniegtā augstākā profesionālā izglītība ir labākā, ko var iegūt Latvijas augstskolās, bet salīdzinot ar Eiropas koledžām, ViA būtu vēl jāpilnveido. Tāpēc arī vairākkārt izskanēja vēlme maģistra grādu iegūt ārpus Latvijas.

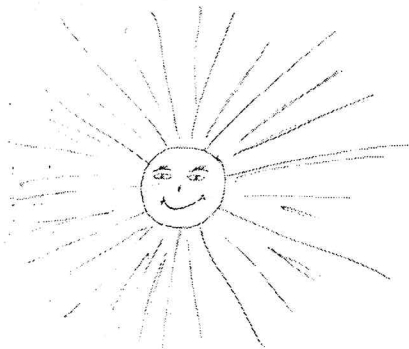
Visi viennozīmīgi atzīst, ka būt pirmajiem ir liela atbildība,

jo tieši viņi būs tie, kas veidos priekšstatu par to, kādi ir Vidzemes augstskolas studenti, taču uzsver arī to, ka laikam svarīgāk katram pašam būs saņemt atzīnību par personiskajām profesionālajām spējām, parādīt sevi kā zinošu un profesionālu darbinieku, nevis radīt labu tēlu par ViA studentiem kopumā, jo svarīgs jau ir pašvērtējums, nevis atziņa, ka esi Vidzemes augstskolas students.

Vērtējot savas iespējas darba tirgū, studenti vairumā gadījumu atzina, ka jūtas sagatavoti. Vienīgās šaubas ir par to, ka grūti būs atrast darbu tieši izvēlētajā specialitātē, nevis atrast darbu vispār. Visu skatieni ir vērsti Rīgas virzienā, jo "paliekot strādāt reģionā, daudz darba un enerģijas jāvelta, lai pierādītu savu zināšanu noderīgumu".

Studenti vēlas strādāt un saņemt, viņuprāt, atbilstošu samaksu par padarīto, nevis gaidīt, kad reģiona darba tirgus varēs nodrošināt tos ar līdzvērtīgām darba iespējām.

Viņi dodas iekarot pasauli, mēs paliekam un mācāmies no viņu veiksmēm un kļūdām. Nu ko, vēlēsim tikai veiksmi!

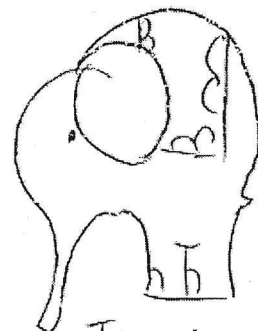

Mierklis skaistais
jēl karējies!
Inese Sruja

Labas meitenes tiek
debesīs, slīdās – vēl tālāk...

Kristīne

Tas ir vienīgais,
ko protu sūnēt. Inga

Ko Jūs domājat par ViA pirmajiem absolventiem?

Artis Pabriks

Tagadējos bakalauros redzu savus nākotnes kolēģus. Uzskatu, ka tie, kas ir veiksmīgi nobeiguši studijas Vidzemes augstskolā, ir konkurētspējīgi speciālisti.

Tomēr jāatceras, ka bakalaura grāds ir tikai sākums. Es ceru, ka augstskolas beidzēji neaizmirsīs viens otru un savus pasniedzējus arī tālākajā dzīvē, un mēs turēsimies kopā, lai risinātu mums kopīgas problēmas un nestu Vidzemes un Latvijas vārdu pasaulē.

Jānis Rozītis

Salīdzinot ar to, kādi viņi bija sākumā, tad tagad viņi ir izauguši. Es esmu par viņiem priecīgs un man šķiet, ka viņi dzīvē kaut ko sasniegs, to var redzēt!

Ar viņiem es pirmajā gadā cīnījos kā ne ar vienu, jo viņi bija pirmie, un pirmie sirdī vienmēr ieņem īpašu vietu.

Viņi tiešām ir mainījušies kopš pirmā gada, izauguši, mums tagad ir labas attiecības.

Jānis Ikstens

Viņi bija pirmie jaunajā pasaulē.

Rihards Berugs

Viņi veidoja augstskolu. Tad, kad viņi atnāca, nekādas ēkas nebija gatavas. Kāpēc viņi izvēlējās nezināmo, spert soli nezināmā jūrā, kāpēc nebaidījās?

1996. gadā tika uzņemti studenti, kuri bija neparasti, drosmīgi, viņi izvēlējās taku, pa kuru agrāk nebija staigāts. Viņi dedzīgi, patriotiski un lepni aizstāvēja augstskolu grūtajos brīžos. Uzbrukumī no pretiniekiem bija daudz, it īpaši sākumā, kad daudzi negribēja saprast, kāpēc izveidot augstskolu tā saucamajā 'provincē'.

Studenti ticēja un brīnišķīgi pierādīja, ka centrs un province ir relatīvi jēdzieni. Fakts ir tāds, ka arvien vairāk studentu brauks gan no Rīgas un tās apkārtnes, gan no ārzemēm uz studijām Valmierā.

Pirmajiem studentiem raksturīgi bija tas, ka viņi neizslēdza, bet iekļāva - solidāri un liberāli - ne tikai studentus, bet rūpējās arī par administrāciju un pasniedzējiem brīžos, kad tas bija vajadzīgs. Studenti veidoja augstskolā ģimenes sajūtu. Viņi bija un ir neparasti. 'Sadarbīgi'. Gudri. Augstskolas vizītkarte, kas vienmēr izsauca sajūsmu pašmāju un ārvalstu delegāciju locekļu starpā. Patstāvīgi savos spriedumos. Mugurkauls. Un kaut kas ļoti pietrūksi tajā dienā, kad

viņi vairs nestudēs augstskolā. Klusi ceru, ka daži atgriezies gan ka maģistratūras studenti, gan kā nākotnes pasniedzēji un administrācijas darbinieki. Lai viņu gars atkal pildītu augstskolas gaisu!

Ziemeļeiropas jaunā paa

Ilona Budule

Ejiet dzīvē ar atvērtu sirdi! Jūs daudz jutīsiet, redzēsiet, pārdzīvosiet; reizēm Jums sāpēs, - bet Jūs būsiet bagāti. Lai Jums vienmēr ir darbs un iztikšana. Galvenais - lai Jums laba veselība. To nevar nopirkt par naudu, bet ja tās nebūs, nebūs jēgas nekam.

Māriete Nimroda

4.kurss vispirms jau ir patiešām ļoti mīļi. Tas ir tā pat kā ar pirmo bērnu ģimenē, kad pirmo pieredzi iegūst kopā. Viņiem tiek veltīts vairāk laika, kas vairs nebūs tā ar pārējiem. Varbūt vajadzēja ļaut viņiem būt pastāvīgākiem un nekontrolēt tik daudz, bet cerams, ka viņi ir saņēmuši pozitīvu uzmanību. Esmu pateicīga, ka studenti bija uzticīgi, jo ekonomikas nodaļā ir ļoti mazs atbirums.

Jānis Kalnačs

Grūti pateikt, kurš 1997. gada pavasarī mācījās čaklāk - es gatavojot pirmo reizi kursu "Kultūras vēsture un tūrisms", vai pirmie ViA uzņemtie tūristi. Toreiz šis kurss šķita apķērīgs, strādīgs un pasniedzēja "fēlerus" piedodošs. Man toreiz bija interesanti. Pēdējos 3 gados ar lielāko tiesu toreizējo studentu nav nācies saskarties, pieļauju, ka zināma savstarpējas cieņas tiesa ir saglabājusies

Jānis Caune (par biznesa vadības virziena beidzējiem.)

Tie studenti, kuriem šogad ir izlaidums, bija arī mani studenti, kad viņi vēl mācījās 2. kursā. Viņiem šī skola bija kas jauns un neierasts - Latvijas augstskolu saimē šāda ir tikai viena augstskola. Un likās, ka viņiem viss ir jaušs un viņi šo skolu atklāj no jauna. Taču ne tikai studentiem, bet arī pasniedzējiem šī skola un pats lekciju process bija tik pat jauns kā pašiem studentiem. Sevišķi jau tādiem pasniedzējiem, kā man, kuram pirmā pasniegšanas prakse bija tieši Vidzemes Augstskola.

Es nevaru teikt, ka biju nobijies, bet sajūtas bija pirmreizīgas, kad, ienākot auditorijā, tevī lūkojas gandrīz 20 acu pāri. Kāds nu kurais - kam dzirkstelītes audās pa acīm, cits nedaudz noguris, citam vienkārši nāk miegs.... bet visi, pilnīgi visi bija zināt griboši un ieinteresēti. Es teiktu, ka viņu vidū nebija "pelēku cilvēku".

Ja studentus salīdzinātu ar krāsām, tad auditorijā bija krāsaina un viņojās, kā pļava. Pateicoties šiem studentiem, kuri bija ļoti pacietīgi un iecietīgi pret pasniedzēju, kurš pirmo reizi pasniedz kādu kursu, esmu daudz ko mācījies. Un man ir prieks, ka neskatoties uz to, ka pagājuši jau divi ar pusi gadi kopš pirmās lekcijas, tie studenti joprojām atpazīst savu pasniedzēju, tieši tāpat, kā es atpazīstu visus savus studentus.

Inese Stūre

Es mīlu 4. kursa studentus. Viņi ir draudzīgi cilvēki un briesmīgi jauniņi, bet to gan jau ar laiku pārvarēs. Veiksies tiem, kuri augstskolas beigšanu uzskatīs nevis par noietu ceļu, bet gan par ceļamaizi tālākai gaitai.

Inese Gādīga

Ceturte - pie viņiem es pazaudēju daļu no sevis. Mēs sākām kopā... viņi mācījās, es strādāju... un tad es neizturēju, ... es arī sagribēju mācīties, ko tagad arī daru. Paldies Jums, ceturte! Jūs esat labs piemērs! Ceturtā kursa studenti man ir vismīļākie. Es tos pazīstu vislabāk, jo tie bija pirmie - visvairāk gaidītie un lutinātie.

Sarma Cakula

Tie ir mūsu pirmie Vidzemes augstskolas beidzēji, kas visvairāk uz savas ādas izbaudījuši gan visus augstskolas sākotnējos trūkumus, gan arī vislielāko pasniedzēju uzmanību, gan studijas uzsākot, gan, domājams, tās pabeidzot.

Kā jau daudzās pilnīgi jaunās lietās, arī Vidzemes augstskola tikai pamazām atrada pielautās kļūdas un pamazām arī tās laboja, ko visvairāk var attiecināt uz mazliet nesakārtotajiem kursiem. Arī daudzu pasniedzēju pieredze šobrīd jau ir lielāka kā sākotnēji. Varam vienīgi pateikties par studentu sapratni un

atbalstu visos šajos gados. Un vēl domāju, ka šie studenti īpaši izcēlās arī ar savu sabiedrisko aktivitāti, kas aizsāka daudzas labas vēl joprojām esošas tradīcijas.

Dace Lāce

Katrs ir ārkārtīgi atšķirīgs, daži ir izteikti talantīgi, daži ir izteikti slinki. Tāpēc bija grūti izvērtēt diplomprojektus.

Vineta Silkāne

Žēl, ka viņi nebūs nākamgad. Daudzi ir izcili gan kā personības, gan akadēmiskā jomā.

Ilgvars Ābols

Kopumā jauka publika. Protams, ar zināmām pretenzijām. Īstenībā kļūda bija tā, ka viņiem tika radīti milzīgi siltumnīcas apstākļi, un liela ilūzija par daudzām lietām. Taču es viņus varu arī apbrīnot, viņi ir eksperimentālie trusīši, kas gājuši cauri visādiem brīnumiem, ko mēs laika gaitā esam novērsuši. Viņiem nebija daudz laika rakstīt diplomprojektu, bet tik daudziem no viņiem tie ir ļoti labi. Mēs varam ar viņiem lepoties. Mani mīļākie studenti, protams, ir tūristi, bet man ir bijusi saskarsme arī ar citiem novirzieniem, un es viņiem novēlu visu to labāko.

Gunārs Bajārs

Es gribētu uzteikt viņus par drosmi, tā bija liela uzdrīstēšanās - nākt uz nezināmu vietu un augstskolu. Mums ar viņiem izveidojās tāda ģimeniska sajūta. "Fukšu" balli viņiem taču taisījām mēs - pasniedzēji un administrācija.

Man gribētos, lai būtu vairāk pasniedzēju uz vietas, kas veidotu šo vidi savā starpā. Sākumā gan man pašam, gan viņiem bija jāmacās. Mēs esam auguši kopā.

Māris Kučinskis

Tie studenti, kas pie manis ir strādājuši un strādā, tiek godīgi vērti bez jebkādam atļaidēm. Tas ļauj iet uz priekšu arī studentiem un var vērot kā aug studentu profesionālā ziņā. Šo iezīmi - demokrātijas un studentu pastāvības ieaudzinašanu - nedrīkst pazaudēt. Viss ir studentu rokās.

Novēlējums: nekļūt nekad pelēkiem, par viduvējībām un nepazaudēt personības, kuras veidojas. Negaidīt, ka kaut ko kāds pienesīs klāt.

Bibliotekāre Sarmīte

Kas var būt skaistāks par jaunību? Esmu priecīga, ka mans darbs ir jauniešu vidū. ViA beidzējiem novēlu saglabāt dzīvesprieku, asprātību, atbildības sajūtu pret visiem un vienmēr. Lielajā informācijas plūsmā nepazaudēt sevi. Bet viesiem mūsu studentiem vēlu, lai blakus stāv veiksmē.

Iz augstskolas dzīves jaukumiem

☺ **Jānis Rozītis:** Jā, bija gan 2 gadus atpakaļ, kad es palūdzu puisiem, kas tagad ir jau 4.kursā, palīdzēt apkopējai pārnest jaunās segas.

Pēc kāda laika domāju pārskaitīt, vai ir visas - kā tad, 3 segu nav! Devos uz "palīgu" istabiņām un segas atguvu. Kuri tie bija? Neteikšu vis! Viņi paši zina.

☺ Kad **Iveta Švinka** nesen kā bija sākusi strādāt ViA, gadījies tā, ka kāds diezgan "spurains" students (kurš gan vairs nemācās ViA) bija parādā bibliotēkā 5 Ls.

Puisis kartīgi atnesa parādu, bet... visu "viensantīmniekos" un vēl teicis bibliotekārei: "Pārskaiti". Viņa arī cītīgi skaitījusi un izrādījies, ka ir tikai 3 lati.

Tā nu viņai nācās vēl skriet pakaļ asprātīgajam studentam, lai dabūtu atlikušos 2 latus. Viņš arī iedevis - tā pat - visus "viensantīmniekos". Kā vēlāk citi ļaudis stāstīja, tad puisis ēstot speciāli gājis uz banku mainīt piecus latus "viensantīmniekos".

☺ **Inesei Gādigai** gadījies, ka kojās, no rīta verot vaļā istabiņas durvis, pretī gāzušās citas durvis - izceltas no koridora. Un reiz Tayo izlējis savā istabiņā 5 litrus dzeramā ūdeni, aplejot Eviju, domādams, ka tā ir Inese.

Mūsu bijusī sekretārīte uzskata, ka laiks, kas tika pavadīts ViA, bijis notikumiem bagāts, un tie visi pārsvarā bijuši pārpildīti ar pozitīvām emocijām.

☺ Kādā istabiņā no rīta maniakāli zvana modinātājpulkstenis. Zvana un zvana, bet istabiņas jaukais īpašnieks nereaģē un nemaz nemēģina to aplūsināt.

Puīšiem blakusistabā miegs tāds caurāks, neapmierinātākais no viņiem pieceļas un iet skaidrot situāciju. Atver blakusistabas durvis un ierauga sekojošu skatu: istabiņas īpašnieks sēž gultā un nikni hipnotizē pulksteni.

Uz jautājumu, ko viņš dara, seko atbilde: "Es te sēžu un domāju: kas izbeigsies ātrāk - mana pacietība vai pulkstenim baterijas?"

☺ Tas pats students sadomāja istabā ieviest kārtību. Novāca lielāko daļu papīru un grāmatu no sava rakstāmgalda, kā rezultātā kaudzes apakšā atklājās liela kaudze ar izlietotām krūzītēm, šķīvjiem un citiem vērtīgiem virtuves piederumiem, kas pēc tam lieliski papildināja virtuvi, kur jau bija radies zināms deficīts. Atradās arī burciņa ar cukuru no veciem krājumiem.

Nu ko - cukurs ir, jātaisa kafija ar cukuru. Domāts - darīts. Kafija uzlieta, cukurs piebērts... viss virtuves konsīlijs stāv ar atvērtām mutēm, jo kafija aizdomīgi balti puto un izdala savādu aromātu. Arī garšojusi esot dīvaini.

Kā atklājās, tas nebija cukurs, bet gan veļaspulveris "Ariel".

☺ Notiek vakarēšana kādā dienesta viesnīcas virtuvē. Izrādās, ka vīriem sakrīt bioritmi un vienā laikā rodas vajadzība atbrīvoties no vakarēšanas laikā uzkrātā liekā šķidrums daudzuma.

Abi divi reizē taisa vaļā ķemertiņa durvis un ierauga jau minētajā telpā krēslu, ģitāru un pastiprinātāju. Vaicājot pēc paskaidrojuma kādam citam vietējam studentam, viņi saņem paskaidrojumu, ka tur esot ļoti laba akustika.

☺ Pašos augstskolas pirmsākumos, kad vēl tikai tika meklēti pasniedzēji, bija doma, ka varētu par kultūras vēstures lektoru pieaicināt Jāni Kalnaču. Telefongrāmatā tika sameklēts attiecīgais tālruņa numurs un piezvanīts. Diemžēl sieva atbildējusi, ka meklētā persona nav mājās. Nu ko, sekretāre lūdza viņam atzvanīt, jo viņu grib aicināt strādāt uz ViA. Jānis Kalnačs arī atzvina: "Jā, es esmu Jānis Kalnačs, bet es negribu strādāt augstskolā. Es esmu zemessargs." Izrādās, ka Valmierā dzīvo vismaz divi Jāņi Kalnači.

Uzmanību - indiāņi!

Veīga, BV 3

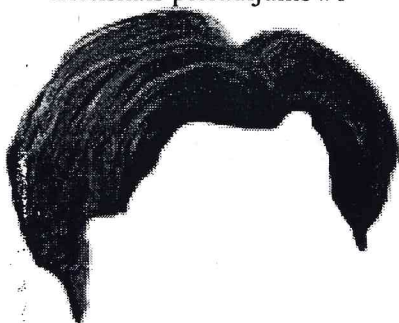
Reiz ceturrtā kursa indiāņi izjāja uz takas. Nav svarīgi, vai tā bija kara, vai medību taka – kāda bija, uz tādas arī izjāja. Un, kā gadījās, kā ne – drīz vien indiāņu nometnē parādījās nosacīts dažādu skalpu daudzums.

Taču – kārtībai jābūt. Virsaitim nepietika ar skalpiem vien – saprotiet, grāmatvedība, 3 zvaigžņu ordeņu izsniegšanai kandidāti jāgatavo. Tāpēc cēlais virsaitis Bilancspējīgā Pelēkā Vārna, izmantojot savas dievišķi mantotās veto tiesības, pieprasīja paskaidrot, kādā ceļā skalpi iegūti un kas ir (bijuši) to iepriekšējie īpašnieki.

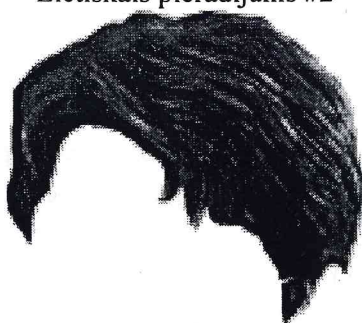
Kā augšminētās trofejas iegūtas, diemžēl neatcerējās neviens no indiāņiem, lai kā kolektīvi nepūlējās salīmēt filmu, tamdēļ problēmas sagādāja arī skalpu īpašnieku vārdu noskaidrošana.

Varbūt TU vari palīdzēt procesā un noteikt, kuru ViA pasniedzēju un administrācijas darbinieku personīgie aksesuāri attēloti šajā lappusē? Balvas iespaidīgas un mērķis cēls.

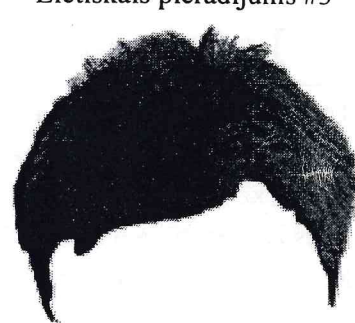
Lietiskais pierādījums #1

Lietiskais pierādījums #2

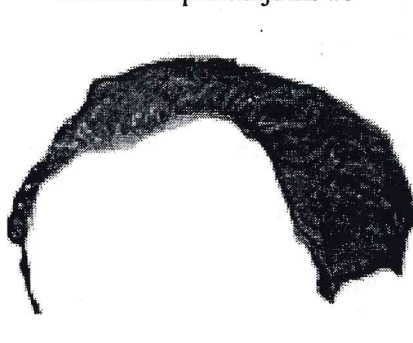
Lietiskais pierādījums #3

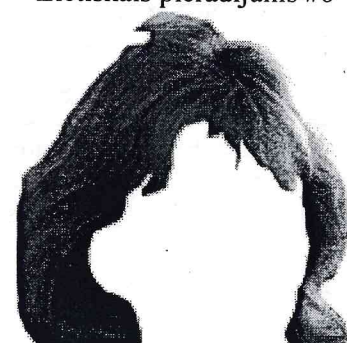
Lietiskais pierādījums #4

Lietiskais pierādījums #5

Lietiskais pierādījums #6

Vox Pop

Līga Grāvīte, KSA1

Vēlējos uzzināt, ko par ViA domā uz ielas, veikalos un vasaras kafējnīcās Rīgā nejauši sastapti ļaudis. Šie cilvēki atbildēja uz manis uzdoto jautājumu: “Ko jūs domājat par Vidzemes augstskolu?”

Aija, Amerikas vēstniecības pavāre: “Kur tāda atrodas? Ak tā, kas Valmierā – daudz kas labs dzirdēts. Liekas, ka viena no labākajām Latvijā. Moderna.”

Ize, strādā statistikas pārvaldē: “Laikmetīga.”

Ruta, strādā ģimnāzijā: “Viņiem ir vēl ļoti maz pieredzes, neko nevar zināt, kas tur galā iznāks. Bet potences ir lielas.”

Valdis, tehniskās ģimnāzijas pasniedzējs: “Tā ir reģionālā augstskola Valmierā. Pozitīvi, ka viss nekonzentrējas Rīgā. Neko sliktu neesmu dzirdējis.”

Ģirts, strādā izglītības jomā: “Tā dzeltenā māja Valmierā? Tur visi ir traki. Pozitīvā nozīmē, bet traki.”

Atziņas

Saņemu algu - tā tad strādāju!

Ja ienaidnieks nepadodas, to jāpārstartē !

Windows 98: Kļūda - Nav vai nedarbojas pele. Iespert kaķim? y/n
Iedzēsim par sievietēm. Mums tas neko nemaksā, bet viņām patīk.

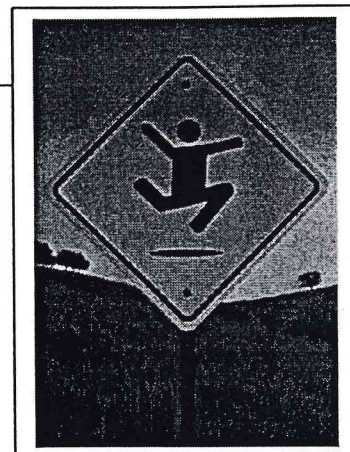
Nekaitiniet studentus, viņi jau tā ir studenti !

Ja jums nav ko darīt, tad nevajag to darīt šeit! /PSRS armijas tēze/

Ja iekodis suns - nolieciet suni prom uz dažām dienām. Ja tam nepaliek labāk, iemidziniet to.

Guli ātrāk- spilvens vajadzīgs...

Laimi var nopirkt. Kad viena apnīk, var nopirkt nākamo /Kāds ViA students/

Izteicieni

“Tas viss ir ļoti vienkārši, ja to saprot” (Andris Liepiņš)

“Nevajag satraukties, ja pirmajā brīdī ir kādas problēmas, tās pamazām padziļinās” (Andris Liepiņš)

“Tā pat, kā nevar būt daļēja grūtniecība, tā nevar būt daļēji organizācija” (Strupiņš)

“Ivars Austers tiešām ņem dziļi” (Vineta Silkāne)

“Kroskultūrālās atšķirības...” (Ivars Austers)

“Visvērtīgākā ir mailu anketēšana, jo tad atkrīt savstarpējā iespaidīšana” (Sarma Cakula)

“Gribēju ka vienmēr, sanāca, kā Plotkānam” (EKO I)

Numura sviests

Zaķītis bija apbedīšanas kantora štata darbinieks - ģērbies šortikos, šķiroja kroņa burkānus un šad tad, aizvietojoj kolēģi, raka grāvi. Patiesībā šis darbs viņam vairs nepatika, taču bija kaut kas, kā dēļ zaķītis bija ar mieru būt apbedīšanas kantora štata darbinieks. Zaķīša vājība bija skuju herbārijs - kolēģiem aizbildinoties ar netīriem šortikiem, paslepšus no visiem viņš devās kapu virzienā.

Naktis parasti bija tumšas un zaķītis ļoti baidījās – herbārijs mēdza kaut ko noslēpumaini čukstēt aizgājēju balsis. viņš nebaidījās no balsīm, bet no iespējas, ka iemīļotais herbārijs varētu doties turp - pie balsu īpašniekiem - un nekad neatgriezties pie viņa.

Kad zaķītim pa logu jautri uzsmaidīja rīta saule, viņš kārtējo reizi pārliecinājās, ka herbārijs ir savā vietā, uzvilka savus šortikus un cīlpoja uz darbu.

Avīzē publicētais viedoklis ne vienmēr sakrīt ar redakcijas viedokli.

Redaktore: Dagnija Radziņa <pol9721@va.lv>

Izpildījums: Mārtiņš Veidemanis <eko9726@va.lv>